

๑๕๗

วรรณกรรมอมตะของศิลปินแห่งชาติ
สาขาวรรณศิลป์ ปี ๒๕๔๐

จินตนิยายภารตะ

ปฐมาลิข

พนมเทียน

เล่ม ๒

ภาพปก สุรเดช แก้วท่าไม้

บทที่ ๒๖

ขุนโจรผู้เพียบพร้อมไปด้วยสุขุมคัมภีรภาพและปัญญา
จับมือไว้อีกครั้ง กระซิบเสียง

“ข้า น้องข้า ไยจึงเอาแต่โทษะเช่นนี้ ฟังทิปิโยนี้บ้างเถิด
ข้าก็ยังเห็นช่องทางที่จะบรรเทาความระทมที่สูมอยู่ในอุระท่าน
แล้วละ สงบอารมณ์อันพลุ่งพล่านลงเสียบัดนี้ กฤตติกาเอ๋ย
ท่านกำลังจะได้พบกับเจ้าหญิงสุพรรณิกาตั้งประสงค์”

กฤตติกาเบิกดวงเนตรกว้าง ออกอุทานโดยเร็ว

“ทเวะ ทิปิโยอย่าลวงข้าให้หลง เจ้ากำลังจะทำให้ข้าต้อง
ตรมหนักเพราะถ้อยคำเหล่านี้”

พยัคฆ์ร้ายชำเลื่องไปทางทหารผู้นั้นแล้วยิ้ม หรีดดวงตา
ลงขณะที่บีบไหล่ดาวโจรแน่น

“อย่าปรารมภ์ไปเลยน้องเอ๋ย ครั้นนี้หากมิเป็นไปตาม
ปรารธนา หัวของทิปิโยเป็นประกัน จงทำตามสิ่งที่ข้าจะแนะให้

ต่อไปนี่ คือเราสวมรอยสัตยราชันย์เสียโดยเอาราชบรรณาการ เหล่านี้เข้าไปถวายพระเจ้ากรุงนาคปุระ ในพระนามของ มหาปชาบดีแห่งหัสตินปุระ ตัวท่านปลอมเป็นทูตเข้าไป ท้าวเธอก็จะต้อนรับเป็นอย่างดี เพราะสองอาณาจักรสนิทสนม กันเป็นอันมาก ย่อมจะได้เปรียบสัตยราชันย์หลายเท่า ตามธรรมเนียมทูตแล้วไซ้ร้ จะต้องต้อนรับไว้ในปราสาทชั้นใน ยิ่งเป็นทูตของหัสตินปุระแล้ว นาคปุระคงจะยินดีเป็นอันมาก เรื่องของการทูตก็ไม่มีอะไรมากไปกว่าที่จะกราบทูลว่าขอให้อร การอุปภิเษกไปจนกว่าองค์มกุฎราชกุมารธาตาดินทร์จะคืนสู่ พระนคร เท่านั้นท่านก็จะได้พบกับเจ้าหญิงได้อย่างมีต้องลำบาก อะไรเลย”

กฤตติกาเฝ้าเข้าทอดทักปิโยเต็มแรง อัสสุชลแห่งความปีติ คลอดวงเนตร กล่าวอะไรไม่ออก นอกจากจะครางออกมาด้วยความโสมนัส

“โอ! สวรรค์ทรงโปรด พี่ข้าปัญญาประเสริฐอะไรจะนี้ ทักปิโยของข้าเอ๋ย...”

อีกสองขุนโจรพลอยยิ้มออก จิตตกากล่าวชมเชยเบาๆ

“วิเศษแท้ ทิปิโยเอย วิธีการของเจ้าเหมาะนัก”

พยัคฆ์ร้ายหัวเราะแผ่วเบา ลูบหลังกตติกาด้วยความ
สมเพชนัก

“เห็นใจในความภักดี และเอาใจช่วยของทิปิโยนี้แล้ว
หรือไม่ กตติกาเอย ได้บอกแล้วว่าจงพยายามสะกดอารมณ์
ครวญนั้นไว้เสียบ้าง สักวันคงจะมีช่องทางที่ละม่อมกว่าจะทำ
การหาญปล้นพระนครดุจเยี่ยงไอ้จิตตกาบ้ามันชักชวน”

จิตตกาเกล็นเขพะลงค่ออย่างยากเย็น แล้วน้อมศีรษะให้

“เจ้าข้า! ข้ายอมแพ้แล้วไอ้คนดี!”

ทว่าทิปิโยไม่ใส่ใจที่จะต่อเถียง กล่าวต่อไป

“ให้พัยัคมากับเจ้าจิตตกาสองคนคุมทหารประมาณ
๑๒ คน ปลอมแปลงเป็นราชทูตเข้าไปในเมือง เข้าใจว่าคงจะ
ไม่มีอันตรายใดๆ เกิดขึ้นเป็นแน่ เพราะพวกเราทั้งสิ้นก็ชาว
หัสตินปุระ ซึ่งเป็นการง่ายอยู่แล้ว”

โอรสแห่งบรรพตมีดวงพักตร์สดใสนั้น จับมือทิปิโยแน่น

“ข้านี้แสนที่จะขบใจเจ้านัก เอาเถิด จะจัดการอย่างไร ก็ตามแต่เจ้า ขอแต่เพียงให้ข้าได้ประสมโฉมยอดพิศواسเท่านั้น”

ทิปิโยหันมาทางสองสหายร่วมใจ

“จะจัดการอย่างไรกับทหารผู้นั้นดี?”

พยัคฆาออกความเห็นขึ้นว่า

“ข้าเห็นสมควรให้มันกลับไปหาเจ้าของมัน พร้อมกับ ฝากดำไปให้เจ้าเหนือหัวด้วย โอหังนัก”

“จริง ข้าก็ว่าอย่างนั้นแหละ เหลืออีกคนเดียวเท่านั้นแหละ เราจะปล่อยให้กลับหรือไม่ สัตยราชันย์ก็ต้องเล่นงานนาครุระ วันยังค่ำ ดี ข้าให้มันไปบอกกล่าวกับเจ้าเหนือหัวของมัน เสียบ้าง ในสันดานอันกักขะและอุบายโกงอย่างบัดสีที่สุด”

ดังนั้น ทิปิโยจึงชวนทั้งสองกับโอรสแห่งบรรพตกลับ มา ที่เก่า แหวกทหารโจรเข้าไปเผชิญหน้ากับนายทหารผู้นั้น

พยัคฆาบัญชาให้ทหารที่คุมตัวอยู่ปล่อยออกเป็นอิสระ

“เฮ้ย!...คิดดาบกับม้าให้มัน”

ขาดเสียง นายทหารผู้นั้นก็ได้รับดาบและม้าประจำตัว
คืนจากทหารโจรทันทีด้วยความแปลกใจ

“ขึ้นม้าซิเจ้า!”

เสียงเหี้ยมหาญจากขุนโจรดังมาอีก นายทหารแห่งชัยประ
ปฏิบัติตามอย่างมีนัย พยัคฆากอดอก กล่าวใส่หน้าขึ้นซ้ำๆ

“ดูกร เจ้าทหารเดนตายของสัตยราชันย์ จงกลับคืนไปสู่
เจ้าเหนือหัวของเจ้าโดยสวัสดิภาพ และทูลด้วยเถิดว่า นาคปุระ
จะไม่มีวันรับไมตรีอันมีเล่ห์เหลี่ยมอุบายของเจ้าหรือ
เมื่ออยากจะรบก็เชิญเถิด นาคปุระพร้อมแล้วที่จะเผชิญหน้ากับ
นายของเจ้าทุกขณะ พวกข้าทั้งสิ้นนี้คือชาวหัสตินปุระ ยินดีที่
จับมือสงครามกับชัยประทุกเมื่อ”

นายทหารผู้นั้นยิ้มน้อย ๆ ยักไหล่ขึ้นอย่างยโส แล้วสาด
สายตากวาดดูสามขุนโจรอย่างถึถ้วน...มาหยุดนิ่งอยู่ที่กฤตติกา

ดวงตาเบิกโพลงด้วยตกใจสุดขีด เมื่อเห็นนางพักตร์นั้น
ถนัดชัดเจน จนตะลึงงันไปครู่หนึ่ง จึงรีบเร่งรีบทำที่อันตื่นตระหนก
มหัศจรรย์ใจนั้นเสีย ก้มศีรษะให้

“ขอบใจ ขอบใจเจ้านัก เอละ ข้าจะปฏิบัติตามประสงค์
ทุกประการ หวังว่าเราจะได้พบกันอีกในไม่ช้าสหายเอ๋ย”

จิตตกาหฺวระะก้องตะโกนบัญชาทหาร

“เฮ้ย...เปิดทางให้มัน”

ทหารพระแม่เจ้าเปิดเป็นช่องออกทันที นายทหารชัยปุระ
จ้องมองดูกฤตติกาเพื่อจะรำลึกความทรงจำอีกครั้ง แล้วจึง
ยกมือให้

“ลาก่อนละสหายหัสติน”

ทั้งสี่ยกมือตอบทันที “ขอให้สวัสดิภาพจงเป็นของเจ้า
โดยตลอดทาง สหายชัยปุระ”

แล้วนายทหารผู้นั้นก็ชักม้าวกกลับ ออกห้อยตะบึงผละ
จากทหารโจร ตัดท้องทุ่งป่าयหน้าไปทางกุสินารานคร โดยมีได้
เหลียวกลับมาอีกในขณะนั้น

ภาคประ...นครแห่งความสันติสุขहरษา

ภายในปราสาทอันแพรวเพริศ มหาปัจฉาลากาทรง
แย้มโอษฐ์ รับสั่งประภาษกับเหล่าคณะทูตกรุงหัสตินปุระขึ้น
ด้วยพระอัธยาศัยไมตรีอันดีว่า

“ดูกร ท่านราชทูต องค์มหาปชาบดีกับสมเด็จพระราชินี
ทรงพระเกษมสำราญดีอยู่หรือหรือไร?”

ณ บัดนี้ คณะราชทูตแห่งกรุงหัสตินปุระหมอบเฝ้าอยู่
เฉพาะพระพักตร์ สะพรั่งพร้อมไปด้วยเสวกามาตย์มุขมนตรี
ทั้งฝ่ายทหารและพลเรือนชนิดแน่น พระเจ้ากรุงนาคปุระประทับ
เป็นสง่าอยู่บนบัลลังก์รัตนภายใต้มหาเศวตฉัตร พระพักตร์
แจ่มใสแย้มสรวลเป็นอันดี เบื้องซ้ายคือราชินีเจ้า ประทับอยู่บน
อาสน์แก้วเคียงข้างพระองค์ ทั้งสองกษัตริย์ทอดพระเนตรดู
ราชทูตหนุ่มน้อยรูปงามผู้ทรุดราบอยู่ใกล้พระที่นั่งด้วยพระทัย
อันเมตตาและชื่นชม

“ขอเดชะ พระราชอาณามิพันเกล้า สมเด็จพระเจ้า
กรุงหัสตินปุระกับพระราชินีเจ้าทรงพระเกษมสำราญดีอยู่
ทุกประการพระเจ้าข้า!”

ท้าวเธอทรงพระสรวลแผ่วเบา

“เออ กระนั้นหรือ แล้วข้าวปลาธัญญาหารพระราชาราชภูริ
บริบูรณ์พร้อมพรั่งดีอยู่อย่างเดิมหรือไม่?”

ราชทูตยิ้มพรวน กราบทูลขึ้นซ้ำๆ

“พระราชาราชภูริอยู่เย็นเป็นสุข พืชพันธุ์ธัญญาหาร
บริบูรณ์พร้อมเพรียง ฝนฟ้าตกต้องตามฤดูกาล ดีเหมือนเดิม
พระเจ้าข้า”

“เราพลอยยินดีด้วย เออ ได้ข่าวว่าอาณาจักรต่าง ๆ
ภายใต้พระบรมเดชานุภาพของท้าวเธอ ดุจะกระดังกระเดื่องขึ้น
มิใช่หรือ?”

ราชทูตหนุ่มนิ่งอีกอักในลำคออยู่ครู่ใหญ่ จึงแข็งใจทูลขึ้น

“เป็นอย่างไรรับสั่งพระเจ้าข้า ทั้งนี้เรามีได้บังคับดูแล
เหมือนเช่นเดิม เมื่อปล่อยเป็นอิสระก็เริ่มจะกำเริบ”

พลางสายตาของราชทูตหนุ่มน้อยก็เหลือบลอดบ่าเลื่อง
มองดูดวงพักตร์พิไลของราชินีเจ้า ประหนึ่งว่าจะจดจำติดตาม

ไว้เป็นตัวแทนของนางสัณฐ์หนึ่ง ที่มีอาจจะได้เห็น สะดุ้งตื่น
ต่อเมื่อสุรเสียงกังวานของท้าวเธอดังขึ้นอีกว่า

“ระหว่างทางปลอดภัยดีอยู่หรือไร เห็นเขาลือกันทั่ว
แผ่นดินว่าโจรเวทิสฤทธิมันร้ายนัก ตระเวนสัณญจรก่อความ
วุ่นวายไปทั่วปฐพี ทหารของเราปราบมันไม่สงบ เจ้าพวกโจร
เหล่านี้โหดร้ายมาก”

ราชทูตสะดุ้งเสียวไปทั้งกาย ยิ้มไม่สนิทนัก

“ปลอดภัยดีพระเจ้าข้า ระหว่างทางพวกเกล้ากระหม่อม
ฉันมิได้ถูกรบกวนด้วยภยันตรายใด ๆ เลย เดินทางกันมาทั้งสิ้น
เป็นเวลา ๑๕ ราตรี”

ท้าวเธอทรงพระสรวลก้อง

“ดูกรท่านราชทูต ระยะทางระหว่างกรุงหัสตินปุระกับ
นครปุระตัดไปในทะเลทรายและป่า กำลังผีเท้าม้าวิ่งไม่นาน
เกินกว่า ๘ ราตรี ก็ไยท่านจึงเดินทางกันมาถึง ๑๕ ราตรี เยี่ยงนี้
เล่า?”

ครั้งนี้ราชทูตใจหายวาบ กล้ากลืนเซพะลงคอออย่าง
แสนเชียวพลางชำเลื่องไปทางคณะทูตเบื้องหลัง และในทันใด
ก็ใช้ปฏิภาณทูตตอบแก้โดยเร็ว

“มิได้พระเจ้าข้า ขอเดชะเกล้ากระหม่อมฉันทั้งสิ้น
ถูกพายุใหญ่เข้าป่าเวทิศ เป็นเหตุให้ต้องหลงอยู่ถึง ๔ ราตรี
จึงเป็นเหตุให้การเดินทางล่าช้าผิดปกติธรรมดาไป”

เสียงระบวยปัสสาสะอย่างโล่งใจดังมาจากคณะทูต
ทั้งหลายต่างหายใจไม่ค่อยจะทั่วท้อง จีบตามองดูราชทูตลั่นทอง
ด้วยดวงใจอันสนั่นระทึก

พระเจ้ากรุงนาคปุระแย้มสรวลอย่างสบพระอารมณ์นัก
ประทับนั่งไปครู่ จึงรับสั่งด้วยพระสุรเสียงกังวานเจือเมตตา

“แน่ะ ท่านราชทูต...องค์ธาดาบดินทร์ที่หลบหนีสูญหาย
ไปจากพระนครนั้น ท้าวเธอทรงดำริกระทำประการใดเกี่ยวกับ
เรื่องนี้ไปถึงไหนแล้วบ้าง?”

คิดอยู่ครู่จึงตอบด้วยความระมัดระวัง

“ขณะนี้ทางพระนครกำลังติดตามพระองค์อยู่อย่าง
สุดกำลัง ท้าวเธอรับสั่งให้เกล้ากระหม่อมฉันมาราบทูล
พระองค์ว่า ขออย่าได้วิตกกังวลไปเลย เพราะการติดตามองค์
มกุฎราชกุมารคงจะสัมฤทธิ์ผลลงในเร็วนี้ หากธาดาบดินทร์
เสด็จกลับราชฐานเมื่อใด ราชพิธีวิวาท์มงคลก็จะถูกจัดทำขึ้น
อย่างสมพระเกียรติเมื่อนั้น”

พระเจ้ากรุงนาคประถอนพระทัยยาว

“ข้าร้อได้เสมอนะ ขณะนี้เชื่อว่าท้าวเธอคงจะกลุ้มพระทัย
ไม่น้อย ได้ทราบว่าจะเกิดขัดพระทัยกับราชบิดา เลยเสด็จหนี
หายไปตามประสาคนอง ไม่ประจักษ์แน่ว่าจะตกไปอยู่ไหนใด
นี่ก็เกือบเข้ารอบปีที่สองแล้ว จงกลับไปทูลพระเจ้าหัตดินปุระ
ด้วยเถิดว่า ข้าเองก็กังวลอยู่ไม่น้อยกว่าเธอหรอก”

ประทับนั่งไปอีตใจหนึ่ง จึงรับสั่งต่อ

“เฮอะ พวกท่านก็ได้เดินทางกันมาไกลนัก คงจะเหนื่อย
อ่อนเพลียเป็นธรรมดา ขอเชิญท่านไปพักผ่อนได้ตามอัธยาศัยเถิด
นาคปุระขอต้อนรับทูตหัตดินปุระด้วยความเต็มใจและยินดียิ่ง
ท่านเลือกเอาตามถนัดใจ จะพักในปราสาทหลังหรือว่ากลาง

อุทยานหลวงก็ได้ อย่าได้เกรงใจไปเลย ขาดเหลือสิ่งใดก็จง
เรียกร้องเอากับพนักงานก็แล้วกัน ขอให้ถือว่าเป็นกันเองที่สุด
เถิด”

ทั้งหมดถวายเคารพแล้วถอยออกมาอย่างปิติและโล่งใจ

ราตรีหนึ่ง ภายในอุทยานนาคปุระ แสงโสมสาดสว่างนวลไปทั่ว
บริเวณ พันธุ์บุปผชาติต่างเบ่งบานส่งกลิ่นรวยริน ประกายน้ำ
ในสระแก้วไหลตัวเลื่อมพราย สาดระยับระยิบเมื่อส่องกระทบ
ดวงเดือน หมู่ไม้ใหญ่่น้อยยืนต้นครึ้มสลัว ส่งเสียงครางเมื่อถูก
ลมโบกพัดดูกระซิกเหมือนสำเนียงหนุ่มสาวกระซิบกระซาบ
ผากรักอาลัยแก่กัน สงัดเงียบเยือกเย็นไปทั่วเขต

กฤตติกาขึ้นแต่งกายอยู่ภายใต้ร่มทองกวาวใกล้สระน้ำ
มีรัศมีเดือนเพ็ญสาดทะเลลุไบพฤกษ์ลงมาจับที่ดวงหน้าอัน
ขาวโพลนเลื่อนราง ซึ่งแขวนขึ้นทอดทัศนาคู่ตัวปราสาทรัตน์
กลางอุทยานอันยืนตระหง่านสูงสง่าประหนึ่งจะยันฟ้า
ปล่อยอารมณ์ให้เลื่อนลอยภวังค์อย่างหาขอบเขตมิได้...

มือของใครคนหนึ่งลอยมาทางเบื้องหลัง และวางไว้บนบ่า กฤตติกาสะดุ้ง

“ทึปโป!” กระซิบแผ่วออกอุทาน

“ทึปโปของท่าน ถูกละกฤตติกาน้องเอ๋ย”

เสียงเช่นเดียวกันดังตอบมา ร่างดำมืดแฝงกายเข้ามาใกล้อีกโอบไหล่กฤตติกาไว้ ขณะที่เงยขึ้นยอดปราศรัยปราสาท

“ไยน้องท่านจึงมินิทร จนนึกตื่นก่อนคืนเยี่ยงนี้แล้ว”

“ข้าไม่อาจจะสะกดใจให้เข้าสู่นิทรารมณได้ ทึปโป”

แสงสลัวๆ สาดมาที่ร่างเคียงกัน ทั้งสองดูมืดประหนึ่งเงาร่างหนึ่งสูงใหญ่ทะมึนตระหง่านกำลังโอบประคองร่างกะทัดรัดของเด็กหนุ่มไว้ ประหนึ่งจะให้ความอบอุ่นและปลุกปลอบดวงใจ

“แต่น้องเอ๋ย ยามนี้ตึกหนักแล้ว จงทัศนาดูเดือนนั้น เห็นหรือไม่ว่ามันลอยกึ่งฟ้าป้อมจะลับยอดโดมปลายอุทยาน จงพยายามสงบอารมณ์และกลับพร้อมทึปโปเพื่อนิทรารมณด้วยว่าขณะนี้ทุกชีวิตกำลังหลับฝันอยู่อย่างมีความสุข แม้แต่

นกน้อยบนรวงรังที่ละเมอส่งเสียงอยู่บนตึระของเรา ฉะนั้น
กฤตติกาน้องท่านก็งนอนเสียเถิด”

ทิวโยจึงมือกฤตติกาเลียบตัดมาทางสระแก้วด้านหนึ่ง
อย่างช้าๆ เต็มไปด้วยแววปรานีประเล้าประโลมใจ พุดจา
อ่อนหวานปลุกปลอบเพื่อที่จะให้เจ้าเด็กหนุ่มผู้เพ้อรักได้สงบสติ
อารมณ์และคืนสู่ที่พัก...

เมื่อบรรลุถึงปราสาทกลางอุทยานอันเป็นที่พำนักก็ผลักกาย
ให้กฤตติกาลงนอนและชักภูษาคลุมให้โดยตลอด ตนเอง
เอนกายลงนอนเคียงข้าง ผ้าสึงเกิดดูกิริยาของกฤตติกาอยู่
ครู่หนึ่ง

และในที่สุดก็เผลอหลับไป

กฤตติกานั้น จะได้หลับไปอย่างทิวโยเข้าใจก็หาไม่
เมื่อลอบเห็นทหารคูใจผู้เป็นพี่เลี้ยงมอยหลับสนิทลงเช่นนั้น
ก็ผุดลุกขึ้นในทันที ผลักผ้าคลุมกายออกไปทางหนึ่ง จะขึ้นใจ
นิทราต่อไปได้ละหรือ ในเมื่อไฟรักร้อนระอุอยู่ในอุระแทบจะ
ละลายเช่นนั้น

กระถกถอยออกมาอย่างเงียบกริบ ประหนึ่งเงาของ
ปีศาจด้วยความระมัดระวัง ปลดพิณเครื่องหนึ่งที่แขวนอยู่ข้างๆ
กายติดมือออกมาด้วย

พอพ้นจากที่พัก ก็ออกวิ่งอย่างรวดเร็ว

เลาะลัดมาตามซุ้มไม้อันชูดอกช่อสะพรั่งรับน้ำค้าง
กลางดึก แสงสว่างรางๆ ของดวงเดือนประหนึ่งประทีปของ
ธรรมชาติส่องหนทางให้

และในที่สุดกฤตติกาก็กลับมายืนรำพึงอยู่ที่เกา
ยอดปราสาทนั้นทะยานดิ่งขึ้นสู่ท้องฟ้าสีนวลระยิบระยับไปด้วย
ดวงตาแห่งสวรรค์ แสงราตรีสาดจับอร่ามเรืองทอดเป็นเงายาว
ไปตามสระน้ำใสสะอาดอันสันพลี๊วเป็นระลอกน้อยๆ ด้วยลมดีก

ครั้งหนึ่ง...ยังรำลึกได้ ครั้งนั้นเจ้าเป็นแต่เพียงกฤตติก
เด็กสัณฺฑิธรในตลาดนาคนคร ผู้ถูกอาจป็นเข้าไปในเทวาลัย
พระกฤษณ์ลอบทัศนาคมโฉมอันหวงห้ามของเจ้าหญิงสุพรรณิกา
ราชธิดาน้อยแห่งพระเจ้ากรุงนาคนคร ยามเธอเสด็จเข้า
บวงสรวงเทพเจ้า...

เพียงสิริโฉมพรราวพิลาสที่ได้ยลชั่ววาบ

ก็พลันปรากฏเป็นเหตุให้เจ้ากฤตติกาผู้ทะเยอทะยาน
บังอาจเล็ดลอดฝ่าอันตราย ปีนเข้าสู่ปราสาทบรมม เพื่อทูล
ความในใจ ณ ราตรีหนึ่งอย่างลึมตาย...

ครอโยธา

บทที่ ๒๗

จากร่างที่ยืนพระลิกเศร้าวอยู่กลางอุทยานนั้น...สูงขึ้น...และ
สูงขึ้นไปตามลำดับด้วยซ้อชั้นวิเชียรฉายและลายกระหนก
แกะสลักของปราสาทอำไพ กระทั่งบรรลุถึงซ้อบัญชาชัยยอดสุด
อันสูงลิบ

เมฆหมู่หนึ่งลอยมาบดบังดวงเดือน ทำให้แสงนวลแห่ง
ราตรีค่อยๆ เหือดหายกลายเป็นขมุกขมัวไปชั่วขณะหนึ่ง
กลุ่มเมฆทะมึนนั้นจึงเคลื่อนผ่านพ้น แสงอ่อนละมุนอันนำพิสมัย
สาดสลับเข้ามาทางช่องบัญชาอิกวาระหนึ่ง แผล่รัศมีเรืองๆ
จับผ่องอยู่ที่พระพักตร์ของเจ้าหญิงสุพรรณิกาพราวระยับ
เป็นภาพพิศวงของนางงามผู้กำลังนิทราหลับสนิท

ลมเย็นพัดเอื่อยจากอุทยานพลั่วมาไม่ขาดสาย

บัดเป่าภูษาคลุ่มพระองค์กระจัดกระจายทั่ว

ทันใดนั้น เธอก็สะดุ้งผวา ลืมเนตรอันดำซึ่งขึ้น ประหนึ่ง
จะตระหนก เพราะถูกปลุกนิทราด้วยหัตถ์แห่งองค์อนงค์เทพ
ตื่นตื่นพิศวงไปทั้งวรกาย

สรรพสิ่งเจียบเจียบ ตรูณีน้อยแรกรุ่งนประสาณหัตถ์ไว้
หว่างอุระ มีหยาดอัสสุชลลึกลับคลอเยิ้มอยู่ในดวงเนตรงามซึ่ง
ทั้งคู่ แสงเดือนสาดส่องร่างโสภาคชาวโพลนประหนึ่งภาพฝัน
พัคตร์เงยขึ้นสู่ดวงจันทร์ราวกับจะสดับเสียงกระซิบสั่งเป็นคำรัก
อันกังวานแว่วลงมาจากสวรรค์

ในความเจียบอันคลุมเครือนั้น เสียงพิณประหลาด
แผ่วกังวานลอยลมขึ้นมาพลีวระริก

บางขณะแทบโหยดุดดวงใจจะขาดรอน

เป็นเพลงอันไพเราะวังเวงเศร้ายิ่งนัก กระแสเสียงแห่งการ
กรายนีวบงชดถึงคิลปะอันเลอเลิศของผู้เล่นเป็นอย่างดี

กลิ่นดอกโกสอไชยมาจางๆ ฤดีอันตระหนกของเจ้าหญิง
ณ บัดนี้ ค่อยคลี่คลาย และกลับมาจดจ่ออยู่กับเสียงเพลงพิณ
อย่างต่ำต็มพระทัย เสียงนั้นดังชัดเจน ทว่าแผ่วเบาราวกับ

จะไต่ตามมากับสายลมโชยหวานเสนาะแหบครวญคร่ำสั่นระริก
เข้าไปในซั้วพระทัยอย่างอัศจรรย์

สิริร่างมืงงในแสงเดือนนั้นผุดยีนทันที เสด็จมาที่ช่อง
ปัญชร เจียโสตสดับเสียงนั้นแน่วแน่ ประจักษ์ว่าลอยขึ้นมาจาก
อุทยานเบื้องล่าง

ทေး! เทพองค์ใดหนอ...ที่เป็นเจ้าแห่งเสียงประหลาดนี้

ทอดพระเนตรลงสู่อุทยาน แต่จะได้พบกับเจ้าของ
เพลงพินก็หาไม่ นอกจากจะเป็นเงาตะคุ่มของหมู่ไม้ และ
ประกายเลื่อมเงินยวงของใบพฤกษ์ยามเมื่อต้องลมพัดพลั่ว
สะบัดไปรับแสงจันทร์สุกสกา

ยิ่งฟังนานไปก็ดูยิ่งแสบเสียวตลอดอุระ ประหนึ่ง
ถูกเงื่อนไขอดเจ็บปวดร้าวร่ำปืมจะดำวดิน สุดแล้วที่จะสดับฟัง
ต่อไปได้

เธอหม่นพระองค์กลับวิ่งถลามาทุ่มทอดรกายลงกับ
แท่นบรรทม เปลือกกลิ้งไปมาด้วยความกระวนกระวายพระทัย
นัก ชบพัคตรลงกับฝ่าพระหัตถ์กันแสงให้สะท้อนกระชอกอยู่อย่าง
สุดทรมาณ

นานเท่านั้น เสียงพิณอันน่าพิศวงยังคงแผ่วระริก
มากระทบโสตประสาทประหนึ่งกลั่นแกล้ง เหลือที่จะสงบ
พระอารมณ์อันร้อนรุ่มต่อไปไหว เจ้าหญิงสุพรรณิกาผุดขึ้น
โดยเร็ว กระชิบกระชาบพึมพำกับพระองค์เองสะท้อน

“เพลงพิณนี้เหลือที่จะประหลาดนัก มันสมควรที่จะยุติลง
เสีย ณ บัดนี้ หรือมิฉะนั้นดวงใจของข้าคงจะป่วนลงด้วยพิษ
ทรمان โอ เทวะ!”

หมุนพระองค์ไปโดยรอบ เกือบจะเปล่งสุรเสียงหวีดร้อง
เพื่อปลุกผีเลี้ยงให้ช่วยลงไประงับกระแสเสียงอันรุดร้าว
แต่มีสิ่งหนึ่งทำให้เธอรำพึงขึ้น...

“ข้าควรที่จะได้ลงไประงับเสียงพิณนี้ด้วยตนเอง ด้วยว่า
ปรารถนาที่จะประจักษ์ว่าผู้ใดหนอที่เป็นเจ้าของเสียง ประหนึ่ง
ว่าจะได้ล่วงรู้ถึงความในใจอันสุดแล้วที่จะจำทนของข้า และ
มาแกลังกริดนี้ว่กระทำให้พิณเกิดเสียงอันเป็นสั่ววาทกระหน้า
อุระข้าอยู่อย่างทรมานเช่นนี้”

ตกลงพระทัยเด็ดขาด คำว่าภูษาชั้นคลุมอังสาตามแบบ
นางกำนัล และจรดพระบาทอย่างแผ่วเบา เสด็จดำเนินออกจาก
ห้องบรรทมทันทีนั้น

เจ้าหญิงลงเลอยุ่บนบันไดศิลาอ่อนชั้นสุดท้าย
กราบพระเนตรไปโดยรอบ แสงสลัวของพระจันทร์ส่องจับ
พรรณไม้ใหญ่น้อยในอุทยานดูเลื่อนรางตะคุ่ม เสียงพินยังชัดเจน
ขึ้นกังวานพล้วตามบรรยากาศมาทางด้านซ้ายของสระน้ำ
หยาดน้ำค้างที่เกาะพราวอยู่บนใบไม้ถูกแสงเดือนส่อง ดูไป
เป็นประกายคล้ายแก้ววิเชียร อากาศเยือกเย็นชุ่มฉ่ำจรรู้สึก
สะท้านสั่น เธอกระชับภูษาคคลุมพระวรกายไว้แนบแน่นยิ่งขึ้น
ย่างพระบาทลงสู่อุทยาน ดำเนินเลาะลัดไปตามซุ้มลำดวน
ป่ายพระพักตร์ไปตามกระแสแห่งเพลงพินนั้น

เมื่อใกล้เข้ามา เสียงพินก็ยิ่งดังถนัด ประจักษ์แน่ว่า
กังวานมาจากใต้ร่มเงาของต้นทองกวาวริมสระเบื้องพระพักตร์
ของเธอ เจ้าหญิงยืนประทับฟังต้นมะลูลีใกล้ๆ เงยโสตสดับฟัง
อีกชั่วขณะหนึ่ง เจตสิกเริ่มจะเคลื่อนคล้อยเข้าสู่ภวังค์ฝันอย่าง
ลึมกาย

ในระยะอันไม่ห่างไกลนัก เจ้าของเสียงพิณปรากฏกาย อยู่ภายใต้ร่มทองกวาว เห็นเป็นเงาตะคุ่มเหนือแท่นหินเป็นร่าง สันตัตบุรุษเพศ เสียงพิณลอยมาอีกชั่วครู่เดียว ก็ปรากฏเสียงดัง ของการกรีดนิ้วอย่างรุนแรง กระแสเสียงไพเราะพลันกลับกลายเป็น แหบห้วนดุดัน ประหนึ่งเสียงของพยัคฆ์ร้ายคำรน มิได้เป็น บทเพลงแต่อย่างใด หากแต่ดังกระซากกระชั้นอย่างน่ากลัว บัดใดเจ้าของเสียงก็ซบหน้าลงกับฝ่ามือ สงบนิ่ง

อย่างที่มีรู้สึกพระองค์ เจ้าหญิงเคลื่อนไหวออกมาละลุ ลีตรงเข้าไปยังร่างนั้นอย่างเชื่องช้า

เสียงแพรส่ายดังขึ้นเบื้องหน้าในระยะใกล้ชิด กลิ่นอัน หอมรื่นของเครื่องอบกายปลิวกระจายไปทั่วบริเวณ กระทำให้ บุรุษผู้เล่นเพลงพิณสะดุ้งตื่นจากภวังค์ เงยหน้าขึ้นในทันใด และแล้วก็พลันตกตะลึงพริ้งเพริด

สิริลักษณะของทราวม้วยนางหนึ่ง ยืนนิ่งอยู่เฉพาะหน้า ในระยะใกล้ ร่างแบบบางนั้นคลุมไว้ด้วยแพรโปร่งบาง ๆ ขาวสะอาดโดยตลอด ทอดสายตาต่ำประหนึ่งนิลทะลุสด ความโปร่งใสของภูษาปิดพัศตร์ จ้องจับอยู่ที่ใบหน้าของกฤตติกา ด้วยแวตี่น

ทั้งสองประจันหน้ากันโดยมีระยะห่างกันไม่เกินศอก
ต่างฝ่ายตะลึงงันราวกับถูกมนตร์สะกด แสงสลัวๆ ของดวงเดือน
ส่องลงมาพอมองเห็นกันได้รางๆ ทว่าระยะใกล้กันมาก จึงอาจ
ทำให้สังเกตเห็นใบหน้ากันได้ถนัด ดวงใจของทั้งสองปีมว่าจะ
หยุดเต้นลงในทันใด ความรู้สึกตื่นเต้นจนสุดขีดวูบขึ้นสู่อุระ
ราวกับจะบันดาลให้เป็นลมพับลงกับที่ ปิติซาบซ่านไปทั่ว
สรรพางค์

ฝ่ายหญิงเป็นผู้ที่เคลื่อนไหวก่อน และในพริบตาสิริร่างนั้น
ก็โผล่เข้าไปอยู่ในอ้อมอุระของฝ่ายชายที่อ้าอกรับ ชบพัศตร์
เกลือกกลิ้งไปมา ขณะที่ออกอุทานด้วยสุรเสียงสะท้อน ระริก
เปี่ยมล้นไปด้วยความตื่นปิติและโสมนัส

“โอ! สวรรค์ทรงโปรด! กฤตติกา! กฤตติกา ใช่แล้วหรือไร
โอ...ความรักของข้าเอ๋ย”

สำเนียงสั่นพลีวขาดหายไปฉบับพลัน เจ้าหญิงจรด
ริมพระโอษฐ์จุ่มพิศกราดไปตลอดอุระของเจ้าโจรหนุ่มด้วย
ความรู้สึกอันกดตันคับคั่งอยู่ในดวงใจ อัสสุชลแห่งความ
ปลาบปลื้มล้นบ่าออกมาพรากระริกสะอื้นอ้อนอยู่ภายใน
อ้อมกอดอย่างมีอาจจะกล่าวถ้อยคำอันใดออกมาได้

ส่วนกฤตติกานั้นก็เช่นเดียวกัน สะอึกอันตะลึงตะไล
ไปทั่วอรพางค์ ได้แต่โอบกระหวัดเจ้าหญิงไว้กับทรงแขนแน่น

ทั้งสองตกอยู่ในห้วงรักอันตื่นตันทันนั้นเป็นเวลานาน
เจ้าหญิงรับสั่งสั้นระริกขึ้นอีก

“กฤตติกา เธอกลับมาหาฉันใช่ไหม จงบอกซิ กฤตติกา
เอ๋ย”

แต่กฤตติกามีได้ทูลตอบแต่ประการใด นอกจากจะรัดเอา
วรกายของเธอไว้ รวากับจะให้ละลายไปในอ้อมอก เจ้าหญิง
ทอดพระองค์อยู่ในวงแขนอันอบอุ่นนั้น ประหนึ่งสกุณาน้อย
ที่ระริกอยู่ในอ้อมอกของแม่ เธอคงพำพลอดต่อไปว่า

“โอ...กฤตติกา! ฉันสงสัยมานาน ว่าใครหนอคือผู้ที่กระทำ
ให้พินเกิดเสียง และในความสงสัยนั้น ฉันได้พบว่าเจ้าของ
แห่งเสียงพินอันไพเราะจับใจ ก็คือผู้ที่ดวงใจของฉันกำลัง
คร่ำครวญหวนให้ และเรียกหาอยู่ทุกทิวาราตรี”

เสียงกระเส้าแผ่วเบาพริ้วพ้านเรียกชื่อกฤตติกาอยู่
มิหยุดหย่อน น้ำพระเนตรแห่งความปลาบปลื้มไหลอาบพักตร์
พรารส่องกระทบแสงเดือนเกิดแสงมอคล้ำน้ำเพชร เจ้าหญิง

กันแสงให้ด้วยมืออาจจะทนทานต่ออำนาจปีติปลื้มอย่างสุดยอ
นั้นได้ ช้อนเนตรดำซึ่งเต็มไปด้วยแววแห่งความพิศวาสขึ้น
สบตากับกฤตติกาแล้วเพื่อรำพัน

“อนิจจา! สุดที่รักเอ๋ย ไยเธอจึงเจียบงันไปเยี่ยงนั้นเล่า
มิสำเหนียกบ้างหรือไรว่า ฉันทันทีกำลังพำเรือกเธออยู่ กฤตติกา!”

กฤตติกาตื่นจากอาการตะลึง จ้องมองดวงพัทตร์ลักษณะ
ภายในอ้อมแขนอย่างแน่นแน ด้วยเกรงจักประสาทจะลวงตัว
กระซิบเรียก

“สุพรรณิกา! ฝ่าพระบาทหรือนี่?”

เธอสรวลแผ่วขึ้นทั้งน้ำตานอง โนม้ใบหน้าของกฤตติกา
ลงมาแนบพระพัทตร์

“ก็สุพรรณิกานะสิ ยังจะเคลือบแคลงอันใดหรือ?”

ประจักษ์กระจำจชัดเยี่ยงนั้น เจ้าโจรหนุ่มก็สุดแสนที่จะ
โสมนัสปืมจะไม่รู้สึกร่าง กอดเธอกระชับแน่นอยู่ตลอดเวลา
น้ำเสียงที่เปล่งออกมานั้นเครือสั่น

“สุพรรณิกา แม่ยอดปรารถนา”

“กฤตติกา ยอดดวงใจ!” เสียงเช่นเดียวกันกระซิบลอย
ตอบมา

ภายในแสงสุกสกาวของเดือนเพ็ญได้ร่มทองกวาว
พักตรทั้งสองมีระยะห่างเพียงแค่นิ้ว ฝ่ามือหนึ่งกำ ส่วนอีกฝ่ามือ
เงยรับ ปล่อยเส้นผมดำสนิทยาวสยายห้อยลงสู่พื้น เนตรต่อนเนตร
ประสานแน่น สาดประกายแห่งความนัยประจักษ์แจ้งซึ่งกันและ
กันโดยตลอด และแล้วดวงหน้าทั้งสองก็จรดกัน ริมฝีปากต่อ
ริมฝีปากกระซิบสนิทแนบประหนึ่งเนื้อเดียว กระสันเสียวระริก
เต็มตื่นอรุระ

สุดท้ายจะสรรเอาถ้อยคำใดมาบรรยายได้ให้เสมอเหมือน

ดวงเนตรของเจ้าหญิงค่อย ๆ หลีหลิง และแล้วก็พริ้มสนิท
เปื้อนพักตรชบอุระกฤตติกาด้วยความปิติสุขและอัมเมมพระทัย

เจ้าโจรหนุ่มโอบประคองไว้ในอ้อมแขนไม่ยอมหน่าย
ต่างตกอยู่ในห่วงแห่งความบันเทิงรักด้วยอารมณ์อันเคลิบเคลิ้ม
ลืมนอนประหนึ่งว่าร่างทั้งสองจะลอยขึ้นไปในอากาศ สูงขึ้นไป
โดยไม่มีขอบเขตจำกัด รอบข้างดารดาษไปด้วยสิ่งสดชื่นตื้นตา

บนสวรรค์ชั้นฟ้าสีขาวดีแมนสรวงอันเป็นอาณาจักรแห่งความ
เปรมสุขฉะนั้น!

“กลไฉ่ฟ้าบาทจึงเสด็จลงมาในเวลาวิกาลเย็นนี้” กัมล
จูบเกล้าเส้นเกศาอ่อนละมุน ขณะที่กระซิบทูลถาม

เจ้าหญิงรับสั่งตอบทั้งดวงเนตรยังหลับ

“เสียงเพลงพิณแห่งเธอนั่นเอง เธอเรียกฉันลงมาด้วย
กระแสนเสียงอันรวดร่าวนั้น ด้วยว่าสุดที่จะทนอยู่ต่อไปได้
ฉันถูกปลุกนิทราขึ้นด้วยหัตถ์แห่งความรักและถูกเรียกลงมา
ด้วยพิษทรมาน”

“ความรักยังเมตตาทุกฤติกานี้อยู่บ้าง จึงบันดาลให้ฝ่าบาท
เสด็จลงมา เพื่อให้ประทัชชีพออยู่ต่อไป มิฉะนั้นแล้วไซ้
กฤตติกาผู้ยากไร้คงจะหัวใจแหลกสลายอยู่ภายใต้ร่มทองกวาว
นี้อย่างมิต้องสงสัย สุดที่รักเอ๋ย กระหม่อมครวญถึงฝ่าบาท
ตลอดมา บางขณะก็ถึงเพื่อคลั่งแทบจะเป็นบ้า ปราบปรามที่จะ
ได้เห็นดวงพักตร์นี้เจียนใจจะขาดรอน ทรงเมตตาทุกฤติกานี
บ้างหรือไม่หนอ”

เจ้าหญิงถอนสะอื้น รับสั่งพ้อ

“แต่ฉันกันแสงให้ถึงเธอทุกลมหายใจ กฤตติกาใจร้ายนัก
ช่างละทิ้งฉันไปเสียโดยมิได้เมตตาบ้างเลย”

จ้องมองดูพัศตรังามเลศนั้นด้วยความพิศวาสทว่มนั่นและ
และสบุชา

“อนิจจา ดวงใจข้าเอย ไยจึงกล่าวประณามกฤตติกา
เยี่ยงนั้น ทรงลืมเสียแล้วหรือไรว่า กระหม่อมปฏิบัติไปตาม
เสาวนีย์โดยทุกประการ ฝ่าพระบาทไม่ทรงปรารภนาที่จะได้
พบเห็นกฤตติกานี้เองต่างหาก”

แต่เธอไม่ยอมฟังเสียง คงรำพึงรำพันต่อไป

“ตั้งแต่เธอจากฉันไป ฉันได้แต่ก่นน้ำตาห้วงก้วงลวิตกถึง
อยู่ทุกขณะจิต บางครั้งถึงกับต้องนอนร้องไห้ น้ำตาทุกๆ หยด
ดูจะหลั่งออกมาเป็นคำครวญเรียกหากฤตติกาอยู่ทุกครั้งที่ไป
มิรู้ดอกหรือว่าหัวใจของฉันนี้รำลึกถึงเธอ รำร้องเรียกหาปี่ว่า
น้ำตาจะกระเด็นออกมาเป็นสายเลือด”

เสียงกระซิบสั่งโต้ตอบนั้นแผ่วเบาระคนไปด้วยแวแห่ง
ความสุขหรรษา ดวงจิตอบอุ่นอยู่ในรสรักมิรู้หน่าย ดวงตาของ
กฤตติกาจับเหม่ออยู่ที่ดอกไม้อันบานสะพรั่ง

“ดวงใจของกฤตติกา อันว่าความทุกข์ยากของฝ่าพระบาท มีอยู่เพียงไร ทุกข์นั้นเพิ่มทวีขึ้นสักร้อยเท่า ก็คงมิเทียมทุกข์ระทมที่สมกรุ่นอยู่ในอุระของกระหม่อม เพราะครวญรำก้อยู่อย่างลมๆ แล้งๆ ปราศจากแสงแห่งความหวังเช่นนี้”

พระหัตถ์น้อยลูบไล้อยู่กับทรวงอกของกฤตติกาถูกรวบไปกุมไว้ สองรักสันนิทแนบกายไต่ร่มเงาประवालพฤกษ์และเบื้องความบรรเจิดจำของแสงจันทร์ บรรยากาศโดยรอบเยือกเย็นจับขั้วหัวใจ แต่ความรักนั้นดูช่างจะอบอุ่นและห่างไกลจากวิตกกังวลใดๆ ทั้งสิ้นในโลก

กลิ่นลำदनยิ่งหอมจัด พระจันทร์ยิ่งฉายสว่างนวล น้ำค้างหยดเฝาะๆ ประดุจทิพย์ธาราสวรรค์ ชุ่มชื้นไปทั่วปริมณฑล เรไรร้องอยู่หรีดหรีงวังเวง นานๆ จะได้ยินเสียงละเมอของนกโกกีสลามตามลม หัตถ์ของเจ้าหญิงถูกจุมพิตแผ่ว

“ทรงหายซึ่งเคียดเกลียดชังกฤตติกาผู้นี้ลงบ้างแล้วหรือยัง?”

“ไม่มีสุรเสียงตอบ นอกจากเผยอขึ้นจุมพิตที่ริมฝีปากของกฤตติกาอย่างเบาที่สุด และจ้องเนตรงาม ทั้งคู่สบดวงตาแนบนิ่ง

ประหนึ่งจะกล่าวออกมาเป็นคำอภัยด้วยภาษารัก สาดประกายแห่งความพิศواسอล้ายไว้เต็มเปี่ยม น้ำใสในดวงเนตรบ่าล้นออกมาอาบพวงปรางอยู่พรั่งพรู ทำให้กฤตติกาต้องก้มลงจุมพิตเช็ดให้ด้วยใจตริ้ง กระซิบพลอดพรั้งรำพึงรำพันตามความรู้สึกส่วนลึกของหัวใจ อันว่าความสุขอันใดเล่าจะมาเสมอเหมือนความรักเมื่อสัมผัสฤทธิผลสมตามปรารถนา ทั้งสองด้าต็มอยู่ด้วยเปลวสวาทและหยदन้าอมฤตที่หลั่งออกมาจากหัวใจของกันและกัน ประหนึ่งครองสุขอยู่นกามาพจรแดนสวรรค์ฉะนั้น

ครู่หนึ่งเจ้าหญิงจึงผล่อออกจากอ้อมแขน จ้องมองดูกฤตติกาด้วยแววเนตรอ่อนหวานปนประกายรักท่วมล้นอรุระยัมด้วยความตื่นพระทัย ขณะที่รับสั่งถามราบเรียบ

“ครั้งนี้กฤตติกาของฉฉฉฉเข้ามาในเขตอันตรายนี้ได้เช่นไรอีก หรือว่าเพียงแต่ได้ฝันไปว่าเธอเข้ามาปรากฏกายอยู่แนบข้างฉฉฉฉขณะนี้”

ทรุดกายคุกเข่าเฉพาะพระพักตร์ โอบรอบกฤษฎีไว้ ขณะที่วางพักตร์ลงกับวรกายของเธอ

“กฤตติกาผู้นี้คือโจร ดังนั้นจึงเข้ามาในราชฐานเพื่อเฝ้า
ยอดปรรณนาได้ตั้งขณะนี้ ก็ด้วยอภินิหารโจรของกฤตติกา”

เธอทรงยิ้มละไม ใช้ฝ่าพระหัตถ์ทั้งคู่ประคองดวงหน้า
กฤตติกาไว้

“พอจอมโจรของฉันทน์ จงอธิบายให้ฉันทน์กระจ่างชัดสักหน่อย
เถิดว่า การเข้ามาในนี้ด้วยอภินิหารโจรของเธอนั้นคืออย่างไร
กัน?”

กฤตติกาพลอยยิ้มไปกับรอยแย้มสรวลประหนึ่งบัวแย้ม
นั้นด้วย

“บางที่ฝ่าพระบาทคงตกพระทัยนัก หากกระหม่อมจะทูล
ว่ากฤตติกาผู้นี้แหละ คือราชทูตแห่งกรุงหัสตินปุระ ที่เดินทาง
มาถึงนี้เมื่อ ๒ ราตรีที่แล้วมา”

เธอเบิกพระเนตรโพล่งและสรวลคิก

“อื๊ยตาย! วีรบุรุษโจรของฉันทน์ผู้นี้แหละ หรือ คือราชทูตหัสติน
ทewe! กฤตติกาการเล่นวิตถารเสี่ยงภัยรอบด้านถึงเพียงนี้
เชียวหรือ?”

สุรเสียงของเธอกังวานสดใสกังวาล แต่เสียงทูลตอบ
ของกฤตติกา นั้นเคร่งขรึม

“หามิได้เลย สุพรรณิกา กระหม่อมเกล้ากระทำเยี่ยงนี้
ก็ด้วยอำนาจรักที่มีต่อฝ่าพระบาทจนสุดทน ใช่ว่าเพียงจะเล่น
วิตถารเพื่อเสียงภัยดังที่ทรงรับสั่ง มิรู้พระองค์บ้างหรือไรว่า
สัตยราชันย์เขามุ่งหมายในสิริโฉมของฝ่าพระบาทอยู่ ถึงกับ
ส่งราชทูตมาเพื่อสว่ขออดดวงใจผู้นี้ ฝ่าบาทเป็นยอดปรารถนา
ของกระหม่อม ดังนั้นก่อนที่จะตกไปอยู่ในกำมือของผู้ใด ผู้นั้น
จะต้องข้ามศพของกฤตติกาพ้นไป กฤตติกาผู้นี้แหละที่ปล้นกอง
บรรณาการของสัตยราชันย์เสียยับเยิน แล้วสวมรอยปลอมแปลง
เป็นราชทูตกรุงหัสตินปุระเข้ามาแทน เพื่อยอดปรารถนาเพียง
สิ่งเดียว คือได้แนบข้างสุพรรณิกาอยู่ดูขณะนี้”

เจ้าหญิงสดับคำสารภาพเยี่ยงนั้น ก็ทรงตะลึง ลูบอุระ
ระที่กอดอยู่ด้วยพระทัยอันวิตกกังวล อึ้งอวลไปครู่หนึ่ง

“ทเวะ! เธอออกอาจกระไรฉะนี้ กลใดถึงลงพระราชบิดา
และเหล่าเสวกามาตย์ทั้งหลายได้อย่างสนิทสนม โดยมีได้ระแวง
อะไรกันขึ้นเลย”

“ความจำเป็นบังคับให้กฤตติกาต้องอุกอาจถึงเพียงนี้ เพราะมิฉะนั้นคงจะตรอมใจตายด้วยพิษรักเป็นแน่ ผิดว่า พระชนกของฝ่าบาททรงทราบว่า กระหม่อมคือโจรเวทิต ปลอมแปลงมาเป็นราชทูตห้ำสดิน หัวของกฤตติกานี้ก็มีแล้ว หลุดจากป่า”

เธอยิ้มซึมเศร้า โนมัสีระชะกฤตติกาเข้ามาแนบ พระวรกายรับส่งต่อด้วยสุรเสียงแสดงความห่วงใย

“แสนที่จะทั้งรักและสงสารเธอ ตั้งความปรารถนาที่ดีไว้ ให้เธอตลอดมา ครั้งหนึ่งเคยขอร้องให้เธอเลิกเป็นโจร เธอก็ให้ มิได้ เอาเถิด มาบัดนี้ได้ประจักษ์เสียแล้วว่ากฤตติกาผู้นี้รักที่จะ มีชีวิตอยู่เยี่ยงโจร ฉันก็จะไม่ตัดทอนห้ามปรามเธอให้เป็น ที่ ชวนเคืองอีกต่อไป ทว่าใครจะขอเตือนให้ระวังจงหนัก เธอห้าวหาญ จนเกินเหตุในการปล้นบรรณาการกรุงชัยปุระครั้งนี้”

“ขอได้โปรดวางพระทัยเถิด กฤตติกาไม่เคยประหวั่นหวาด ต่อสิ่งใดเลยตลอดทั้งโลก”

“ถูกละ กฤตติกาผู้นี้ไม่เคยประหวั่นเกรงต่อสิ่งใด แต่น้ำน้อย ไฉนจะทนไฟได้ ทหารเวทิตของเธอหรือจะทานทัพสัตยราชันย์?”

“ไยจึงรับสั่งเช่นนั้น ดูประหนึ่งว่ามีได้รู้สึกวิตกกังวลต่อ
พฤติการณ์อันกักขฬะของสัตยราชันย์ในการที่ส่งราชทูตมาสู่ขอ
ฝ่าพระบาทเลย ชะรอยสุพรรณิกาผู้นี้คงจะพึงพอพระทัยที่จะได้
อบอุ่นอยู่ในอ้อมแขนของอิราชเจ้าเยี่ยงสัตยราชันย์ มากกว่า
ที่จะยอมลดพระเกียรติลงมาสู่วงแขนโจรป่าดงกฤตติกา”

มิทันที่คำพ้ออย่างน้อยใจของกฤตติกาจะหลุดพ้นออกมา
จบประโยค ฝ่าพระหัตถ์ของเธอก็ลอยมาปิดปากไว้ ถลึงพระเนตร
พลางชี้หน้า กระซิบดุด้วยแววหยอกเย้า

“กฤตติกาอย่าสามหาวนัก!”

ขณะนั้นก็เปลี่ยนเป็นสรวลน้อยๆ จุดแขนกฤตติกาให้
เข้ามาแนบพระองค์ รับสั่งอ่อนหวานประหนึ่งจะเอาใจต่อ

“มิใช่เช่นนั้นหรอก กฤตติกาผู้แสนงอนเอ๋ย การที่ฉัน
ไม่รู้สึกในพฤติการณ์อันหยาบหยามเลวทรามของอิราชเจ้าผู้นั้น
ก็ด้วยเหตุที่ประจักษ์แจ้งอยู่กับใจว่า การกระทำอันบัดซบ
เช่นนั้นหาได้มีความหมายแต่อย่างใดไม่”

“ฝ่าพระบาทหมายถึงอะไร นาคปุระกำลังจะแหวก
เป็นภัสรมธุลีหากสุพรรณิกาผู้นี้ไม่ยอมเป็นบาทบริจาริกาของ
สัตยราชันย์”

“หัสตินปุระคงจะมียอมให้ใครมาข่มเหงนาคปุระได้หรือ
กฤตติกาเอ๋ย”

เสียงกฤตติกาทูลถามมาประสาชื่อว่า

“ก็ด้วยกลใดเล่า?”

บทที่ ๒๘

ครั้งนี้มีผลให้เจ้าหญิงต้องประทับเงียบงันไป เนตรมีแวว
โศกสลด ทอดมองกฤตติกาด้วยความเศร้าพระทัย หยาดอัสสุชล
พานจะหลั่งไหลออกมานองพัคตร์ รับสั่งขึ้นด้วยเสียงแผ่วเครือ

“บางที...บางที กฤตติกาคงจะยังมีทราบหรือกว่า ฉันถูก
หมั้นให้กับธาดาปดินทร์แห่งหัสตินปุระแล้วตั้งแต่แรกกำเนิด”

สุรเสียงนั้นแหบเครือไปในลำคอด้วยความคับแค้น
พระทัย กฤตติกามีทันสังเกตเห็น ทูลตอบมาเป็นปกติ

“กระหม่อมทราบมานานว่า ฝ่าบาททรงมีคู่หมั้นแล้ว”

ดวงเนตรอันโศกเชืมนั้นทอดมองดูกฤตติกาด้วยสุด
อาลัยเริ่มสะอื้น

“เวรกรรมอันใดหนอ ที่ได้สร้างให้ฉันถือกำเนิดในสกุลอัน
สูงศักดิ์เยี่ยงนี้ ฉันอยากที่จะกลับกลายเป็นหญิงสามัญชน
เพื่อจะได้ขอก่อนของเธอต่างเขนยไปจนกว่าจะดับ”

เสียงอันแสดงว่ามีได้ใส่ใจของกฤตติกาตั้งตอบมาโดยปราศจากความระมัดระวังว่า

“ผิรวาธาดาบดินทร์ผู้อาภัพได้สดับฟังถ้อยคำจากทรามวัยผู้เป็นคู่หมั้นหมายกล่าวดังนี้ เจ้าชายองค์นี้จะโหม่นสพระทัยสักเพียงใดหนอ”

เพียงขาดเสียง เจ้าหญิงก็ผละออกห่าง ชบพระพักตร์กันแสงให้กระชกด้วยความเจ็บช้ำน้ำพระทัย กฤตติกาพลันได้สติรวบรวมสิริร่างของเธอไว้แนบอก แต่ถูกสลัดปิดป้องโดยแรงเธอคร่ำครวญอย่างรวดราวออกมาทั้งกันแสงให้

“อนิจจา! พระกามเทพ...ไยพระองค์จึงสาปให้หม่อมฉันมาหลงพิศวาสเขาผู้นี้ ซึ่งมีได้มีความเสนาหา หรือแม้จะเมตตาในหัวใจรักของหม่อมฉันบ้างเลย เทวะ! น้ำพระทัยของพระองค์อำมหิตโหดนักแล้ว โช้...เสียแรงที่เฝ้าหลงรักอย่างสุดชีวิต”

กฤตติกาเรียกกลล่าละลักด้วยตระหนกและเสียใจในความพลาดผิดของถ้อยคำหนัก แต่เจ้าหญิงคงชบพระพักตร์นิ่งเสียงสะท้อนให้ระริกปี่มว่าจะทรงสลาย กฤตติกาจุมพิตปลอบประโลมไปทั่วทั้งพระพักตร์ เจ้าหญิงเบือนหนีริมฝีปาก

ซึ่งหลังจวบอันเปี่ยมด้วยแววสารภาพนั้นด้วยความน้อยพระทัย
กฤตติกาไม่ยอมปล่อยออกจากอ้อมกอด นอกจากประทับไว้กับ
ทรวง

“ดวงใจเจ้าเอ๋ย จงอภัยให้กับวาจาอันโง่เขลาเท่าที่ได้
กล่าวออกไปแล้วอย่างปราศจากความหมายของกระหม่อมเกิด
โธ่สุพรรณิกา ฝ่าบาทกริ้วในดวงใจอันบัดซบของกระหม่อม
ถึงเพียงนี้เชียวหรือ”

เจ้าหญิงน้ำพระเนตรไหลพราก

“มิได้ ฉันมิได้โกรธเธอดอก แต่นึกน้อยใจในวาสนาของ
ตัวเองเท่านั้น จงปล่อยฉันเสียเถิดกฤตติกา”

“จะปล่อยก็ต่อเมื่อกฤตติกานี้สิ้นลมหายใจแล้ว มิฉะนั้น
ก็จะกอดประทับอยู่เยี่ยงนี้จนกว่าจะพันบาปผิดเท่าที่ได้ทำให้
ฝ่าบาทชุ่นเคือง หรือไม่ก็จงสังหารกฤตติกานี้ให้สาสมกับ
ความแค้น ด้วยว่าชีวิตของกระหม่อมได้มอบไว้แล้วภายใต้
เบี่ยงบาทของสุพรรณิกาผู้นี้คนเดียว ตราบจนกว่าจะดับสูญ”

ระดับคำสารภาพอันอ่อนหวานเล่าโลมเช่นนั้น ดวงพระทัย
ก็ค่อยคลายโศกรันทอด รับสั่งครวญครางขึ้นเบาหวิว ขณะเมื่อถูก
จุมพิตเคล้าไปทั่ว

“กฤตติกาได้รักฉันเลยหรือไร?”

“ยอดดวงใจของกฤตติกา!” เสียงเช่นเดียวกันดังตอบมา

เธอทรงบีบมือกฤตติกาที่วางอยู่บนพระหัตถ์ของเธอ
แนบแน่น สองดวงใจสนิทแนบเข้าหากันแน่นแฟ้นอย่างสุดที่จะ
มีสิ่งใดมาแยกออกเสียได้ เงามีประवालพฤษ์แผ่ฉายเคลือบเอา
สองรักไว้ภายใต้ดวงจะขึ้นชม ลมดึกโบทพัดกิ่งใบไหวเสียดสี
กัน ปรากฏเสียงครางประหนึ่งจะเป็นเสียงกระซิบกระซาบ
ฝากความรักอาลัยของคู่พิศวาส

“แน่เหลือเกิน เธอจะต้องนึกตำหนิฉัน แต่เอาเถิด
จะนึกอย่างไรก็ช่าง ถูกละ ฉันมีคู่หมายแล้วโดยจาริตประเพณี
ซึ่งฉันมิได้เคยนึกพิศวาสหรือแม้แต่จะรำลึกถึง ไม่เคยเห็น
กระทั่งหน้าตาของเขา เขาอาจจะดีประเสริฐหรือเลวร้ายอย่างใด
มันเป็นสิ่งที่เหลือจะทำนาย มาบัดนี้ ฉันรักเธอ ฉันหลงรักเธอ
ด้วยน้ำใจจริงของฉันทั้งหมด การหมั้นนั้นมีได้หมายความว่าถึงจะ

บังคับให้หัวใจ ซึ่งแม้แต่เจ้าตัวเองก็ยังไม่อาจจะบังคับได้
ให้มาผูกพันอยู่กับการหมั้นด้วยมิใช่หรือ?”

เสียงเบาของเธอดังกังวานขึ้น ทำให้กฤตติกาต้องกด
พระเศียรแนบเข้ากับอระ เธอคงรับสั่งต่อไป

“หัวใจเป็นสิ่งที่บังคับกันมิได้ และภายในหัวใจนั้นอาจจะ
อุบัติก่อรูปความรักขึ้นได้ทุกขณะ โดยมีต้องกังวลถึงสถานที่
วาระ หรือวาระ ดังนั้นจึงคงไม่ใช่นาฬิกาพิศวงอันใด ที่หัวใจ
ของฉันนี้เกิดมารักเธอเข้า เป็นความรักที่แน่นแฟ้นที่สุด และ
จะเป็นที่สุดภายในครั้งเดียวแห่งชีวิตนี้!”

เธอเน้นพระสุรเสียงแผ่ววังเวงหนักแน่น และยิ้มน้อยๆ
อย่างเชื่อมั่นถึงสุขพระทัย

“ฉันรักกฤตติกา!”

จากกระแสเสียงหวานเย็นนี้ กฤตติกาก็มองจุ่มพิต
พวงปรางของเธออย่างรัญจวนใจ ลุ่มหลง

“ແหละคงจะเป็นความรักที่ทรมานหัวใจไปจนกว่าจะตาย
ไต่ยินแล้วมิใช่หรือ และโปรดรับทราบไว้ด้วยว่า ห้องหัวใจ

ของฉันนี้ไม่กว้างขวางพอที่จะต้อนรับเอาความรักของใครไว้ได้อีกแล้ว ใครจะประณามว่าฉันไม่เชื่อตรงต่อคู่หมั้นมิได้ ถูกแล้ว ฉันคงจะต้องสมรสโดยมีอาจขัดขึ้นได้ ทว่าใครจะรู้บ้างว่าหัวใจรักของฉันนั้น มิได้อยู่กับตัวเองเสียแล้ว ด้วยว่ามันฝังสนิทแนบอยู่กับกฤตติกาผู้นี้จนสุดที่จะไถ่ถอน”

“เทพีแห่งความรัก ฝ่าพระบาทบริสุทธิเหมือนหยาดน้ำค้างกลางหาว แม้ใจฉันต่างพร้อยไปด้วยกองกิเลสของเหล่าปีศาจในขุมโลกันตร์ ก็คงมีอาจกล้ำกรายเข้ามาแผ้วพานในอุดมคติอันตั้งมั่นของพระองค์ได้”

เธอสวมกอดเอากฤตติกาไว้แนบกาย ขณะนั้นดอกประवालพฤษ์เริ่มจะร่วงหล่นพรูอยู่มีหยุด สังกลิ่นเกสรหอมกระจายไปทั่ว ดอกหนึ่งร่วงลงมาระหว่างร่างทั้งสอง และประดิษฐานอยู่บนอุระของเจ้าหญิงพอดี เธอหยิบมันขึ้นจุมพิตแล้วส่งให้พร้อมกับรับส่งสรเสียงกังวานใส

“กฤตติกา จงรักษามันไว้ หากว่าเธอรักฉันจริง แม้ว่ามันจะเหี่ยวแห้งโรยราไปก็ยังได้ชื่อว่าได้รับรอยจุมพิตจากฉัน มันหล่นลงมาในระหว่างความรักของเราทั้งสอง และลงมาวาง

อยู่บนนุระของฉัน เก็บมันไว้เป็นกรรมสิทธิ์ของเธอได้ตลอดทั้ง
พิภพนี้”

กฤตติการับดอกไม้อันมีสีเข้มนั้นมาจูบและเก็บลงในนุระ
ข้างหัวใจ

“ดอกไม้สวรรค์!...กระหม่อมจะเก็บมันไว้ในดวงใจ และ
ก็จะให้มันสลายเหือดหายไปพร้อมๆ กับชีวิตของกฤตติกา
นี้ ดอกฟ้าปาริชาติ!”

แวเนตรสีผลมะพลับสุกพลันปรากฏเป็นประกายด้วย
ความตื่นเต้น ริมฝีปากบางทั้งคู่เผยยิ้มออกมาอย่างลึมตन
กล่าวต่อไปด้วยน้ำเสียงแข็งขัน

“อา!...ปาริชาติเอ๋ย เจ้าช่างเป็นดอกไม้เหมาะสมกับ
เหตุการณ์กระไรละนี้ เจ้าเปรียบประหนึ่งดอกฟ้า ข้าเจ้าเองเล่า
ก็ปรากฏลี้กลืนไปทั่วแดนสวรรค์ แต่ดอกไม้คงจะมีกลิ่นหอม
เทียมดอกที่ได้รับรอยจุมพิตจากฝ่าบาท ได้มีโอกาสลงมา
ประดิษฐานอยู่บนนุระและมีหยาดน้ำทิพย์ที่หลังจากดวงเนตรดูจ
ดวงดาวจับเกาะเป็นประกายอยู่บนกลีบละมุน ดอกฟ้าเจ้าเอ๋ย
กฤตติกานี้จะรักษาเจ้าไว้เสมอด้วยชีพ จารึกไว้ในนุระ ร่ำร้อง

ครวญคร่ำถึงเจ้าของ และน้ำตาคงจะเนืองนองออกมาเป็นสายเลือด มีความแดงเข้มเสมอด้วยกลีบทองกวาวนี้ไปตลอดกาล จวบจนกว่าชีพของกฤตติกาจะดับ”

เจ้าหญิงทรงพระสรวลด้วยความตื่นตันพระทัย
แนบปรางลงกับอระของกฤตติกา

“เทพบุตรของฉัน กฤตติกานี้มิใช่แต่จะชัดเจนในทางอาวุธหรือมีฝีมือประดุจเทพีผู้ดีดพิณอันไพเราะ เธอยังมีลึนจ้านรรจ์ได้ไพเราะประดุจนกโกกิลา อา!...เทพบุตรโจร! สุพรรณิกานี้แสนที่จะหลงในลึนของเธออยู่ปี่มว่าจะขาดใจ กฤตติกาให้สัญญากับฉันหน่อยได้ไหมว่า แม้เราทั้งสองจะมีได้ร่วมรักกันในชาตินี้ ก็ขอให้เราจงได้ประสบนกันในชาติหน้า เสวยสุขร่วมกัน ตราบชั่ววันรัตนธรรมาพาจรแดนสวรรค์ ดินแดนอันมีแต่ความบันเทิงรักมิรู้หน่าย ขอให้เราจงไปจุติบนนั้น ได้ครองสุขอันประเสริฐโดยมีมีสิ้นสุดและหาขอบเขตมิได้”

“สวรรค์อยู่ไหนไหน ไฉนเราจึงจะได้ปรากฏตนอยู่บนนั้น
ได้”

เธอขึ้นไปทางปากฟ้าตะวันตก แวเนตรปรากฏ
เป็นประกายรุ่งโรจน์ราวกับจะแข่งแสงดาวประกายพรึก
รับสั่งติดต่อไป

“ฉกามาพจรแดนสวรรค์ฟากตะวันตก เราตระหนักแน
ด้วยใจรักอันบริสุทธิ์ของเราเอง ขอแต่เพียงให้เรามีความสัตย์
สุจริตต่อกัน และเมื่อชีวิตอันมีแต่ความระทมทุกข์ในโลกนี้
หมดสิ้นไปแล้ว เมื่อนั้นเราจะไปจุติอยู่ในแดนนั้น เสวยสวรรค์
ฉกามาพจรอยู่ตราบชั่วกัลปาว์ รักของเราทั้งสองย่อมจะเป็น
อมตะ โดยกลับฟื้นคืนมาสู่ความสดชื่นอ่อนหวานอีกรวาระหนึ่ง
ณ สถานที่แห่งนั้น กฤตติกาจงปฎิญาณมาต่อหน้าฉันเดี๋ยวนี้
ว่าเธอจะต้องได้พบกับฉันอีกในดินแดนแห่งคำอธิษฐาน”

กฤตติกาแขนงพักตร์ขึ้นสู่ท้องฟ้าอันมีเดือนจรัสจ้า
ปฎิญาณแพ้วเบา

“เทวะ! ด้วยผลแห่งความซื่อสัตย์สุจริตในรักของหม่อมฉัน
ที่ได้มีต่อสุพรรณิกานางนี้อย่างแนแนแน่น ขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์
ทั้งหลายทั่วทั้งจักรวาล จงบันดาลให้วิญญูณรักแห่งเราทั้งสอง
ลอยขึ้นสู่สรวงสวรรค์ และได้เสวยสุขารมณ์ร่วมกันยัง
สถานอมราวดีเวียงฟ้าอยู่อย่างไม่มีวันเสื่อมสลายไปชั่ววันรันดร์”

เจ้าหญิงประสาธน์พระหัตถ์วางไว้ระหว่างอุระ หลับ
พระเนตรลงและยิ้มด้วยปีติสุข พืมฟ้าแผ่วเบา

“เท่านั้น ฉันก็เป็นสุขใจอย่างยิ่งแล้ว ด้วยว่ารักนั้นเป็น
กรรมสิทธิ์ของเราอย่างแท้จริง แม้ว่าร่างกายจะต้องแยกกันไกล
คนละมุมโลก กฤตติกา! จงจูบฉันสิ จูบเพื่อเป็นคำมั่นสัญญาว่า
หัวใจของเราจะไม่มีวันห่างไกลคลาตคลาจากกันเลย ไม่ว่าจะอยู่
ในโลกนี้หรือว่าโลกไหน”

กฤตติกาสนองคำพลอดอันอ่อนหวานนั้นด้วยการจูมพิต
สนิทแนบลงบนเรียวริมพระโอษฐ์ประดุจกลีบบุษบงหนึ่งนาน
เจ้าหญิงโอบพระกรกระหวัดรัดรอบลำคอประหนึ่งวงรัดของ
กุชชร์ เญยรับจูมพิตนั้นด้วยพระทัยตรึงเปี่ยมสุข...

ดวงเดือนบ่ายคล้อยไปทางตะวันตก และค่อยๆ วางขอบโล่
สีเงินลงจรดกับขอบฟ้าอยู่ใๆ ดาวรุ่งเป็นประกายระยิบ
ปรากฏขึ้นบนท้องฟ้าสีมุกดา บรรยากาศรอบด้านเต็มไปด้วย
ความรื่นเริงร่า หยาดน้ำค้างจับเกาะอยู่ตามกลีบของดอกไม้
สะท้อนเป็นประกายวาววาวเมื่อต้องแสงเดือนจวนอำลาฟ้า

จกจันเรไรดูจะเซาเสียงประหนึ่งแสบปีกด้วยขยับร้องมาตลอด
ราตรี รัชนีจวนจะจากฟ้า ทิวาคีบลานเข้ามาใกล้ เสียงไก่ขัน
กั๊วกันเป็นระยะสองรักจึงรู้สำนึกกาย จูงมือกันเดินช้า ๆ
มาทางตัวปราสาทกลางอุทยาน แล้วหยุดอยู่ข้างซุ้มกาเกทิง
ร่างทั้งสองโผล่เข้าหากันอีก

กฤตติกาก้มลงจูมพิตแล้วจูมพิตอีก กระซิบทูลเร้าร้อน

“ขออัญเชิญฝ่าพระบาทเสด็จเถิด สุพรรณิกา แสงทิวา
เยือนเราเข้ามาเต็มทีแล้ว ขอให้ทรงบรรทมอย่างเป็นสุขและ
ระลึกถึงกฤตติกาผู้นี้บ้าง...ยอดดวงใจ”

เจ้าหญิงเขย่งขึ้นจูมพิตตอบ และผละออกวิ่งมาโดยเร็ว
ทรงหยุดอยู่ครู่หนึ่ง หันกลับมาโบกพระหัตถ์ให้

“ลาก่อน กฤตติกา! อย่าลืมดอกฟ้าของฉันนะ”

สุรเสียงแจ้วกั๊วกันส่งมาได้เท่านั้น เธอก็ส่งยิ้มให้
เป็นครั้งสุดท้าย ออกเสด็จวิ่งขึ้นบันไดปราสาทลับหายไป

คงทิ้งให้กฤตติกามองตามไปจนลับตาด้วยหัวใจพะวงรัก
และเปี่ยมสุขแกมกำวลสังหรณ์ใจ...เดี๋ยวตาย

ปฐพีเพลิง (เล่ม ๒)

๑๕๗

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์पोเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

๓๗๘ ถนนชัยพฤกษ์ กรุงเทพฯ เขตตลิ่งชัน (บรมราชชนนี) ๑๐๑๗๐

โทรศัพท์ ๐-๒๔๒๒-๙๙๙๙ ต่อ ๔๙๖๔, ๔๓๙๒ E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks บ้านอรุณ

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8015-6

เผยแพร่ครั้งแรก โดยสำนักพิมพ์อรุณ กรกฎาคม ๒๕๖๘

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์पोเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)